

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/12/2015
Identifikačné číslo spisu:	9509100020
Dátum vydania rozhodnutia:	22.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9509100020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. H. H. a spol., pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a iné, na verejnom zasadnutí 22. júna 2016 v Bratislave, o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, sp. zn. BB-3T/5/2009, z 21. júla 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaného JUDr. H. H. spod skutku uvedeného v obžalobe prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1Gv 38/05-84, z 9. februára 2009, právne posúdeného ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že :

po tom, čo predmetné trestné konanie prešlo na Okresný súd do F. a ďalej dňa 12. októbra 2005 v čase od 09.32 h do 09.45 h, v budove Okresného súdu v F., v kancelárii č. XXX, ako sudca tohto súdu opäť prevzal úplatok vo výške 10 000Sk (331,94 €) v bielej obálke od M. H. za to, že v uvedenej trestnej veci, sp. zn. PE 1T/4/03, odsúdeného D. H. zabezpečí jej synovi D. H. v prípade nástupu do výkonu trestu odňatia slobody lepšie podmienky a dňa 13. februára 2006, v čase od 09.46 h do 10.02 h, v budove Okresného súdu v F. v kancelárii č. XXX, poskytoval aj informácie o procesných otázkach M. H. v prejednávanej trestnej veci pre jej syna, odsúdeného D. H. o okolnostiach jeho výsluchu a následného postupu na vytýčenom verejnom zasadnutí dňa 17. februára 2006 za účelom vytvorenia

objektívnej situácie s cieľom vyhovieť požiadavke M. H. vo veci zabezpečenia čo najpriaznivejších podmienok k nástupu do výkonu trestu odňatia slobody jej syna, odsúdeného D. H., čím v uvedených prípadoch postupoval v rozpore s ustanovením § 30 ods. 2 písm. b/, písm. e/, ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslodiach, v znení neskorších zmien a doplnení,

preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný JUDr. H. H. stíhaný.

Tým istým rozsudkom špecializovaný trestný súd podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil obžalovaných JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. aj spod skutku ustáleného v obžalobe prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1Gv 38/05-84, z 9. februára 2009, podľa ktorej mali spáchať obžalovaný JUDr. H. H. trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 v jednočinnom súbehu s trestným činom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, a obžalovaní JUDr. C. H. a Ing. G. E. trestný čin podplácania podľa § 161a ods. 1, ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, všetci traja obžalovaní sa skutku mali dopustiť na skutkovom základe, že :

dňa 14. októbra 2005 v čase od 12.55 h do 13.00 h v budove Okresného súdu v F., v kancelárii č. XXX, advokát JUDr. C. H. ako sprostredkovateľ Ing. G. E. odovzdal úplatok 10 000 Sk (331,94 €) JUDr. H. H., sudcovi tohto súdu, ktorý uvedenú sumu prevzal za to, že v trestnej veci obžalovaného D. F., nar. XX. W. XXXX, vedenej na Okresnom súde v F. pod sp. zn. 3T/104/05, rozhodne JUDr. H. H. v prospech D. F., ktorého odsúdi len na podmienený trest, aby vyhovel požiadavke Ing. G. E., ktorý mal v uvedenom konaní procesné postavenie poškodeného a následne dňa 14. októbra 2005 v čase od 13.00 h do 13.20 h, na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde v F. v uvedenej veci, v ktorej pojednával JUDr. H. H. ako samosudca, uznal obžalovaného D. F. vinným zo spáchania trestného činu, za ktorý ho odsúdil na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu na skúšobnú dobu vo výmere 30 mesiacov, čím JUDr. H. H. postupoval v rozpore s ustanovením § 30 ods. 2 písm. b/, písm. e/, ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslodiach, v znení neskorších zmien a doplnení,

preto, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní JUDr. H. H., JUDr. C. H. a Ing. G. E. stíhaní.

Špecializovaný trestný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate nasledovne : „V prejednávanej trestnej veci sú dve skupiny dôkazov. Prvou skupinou sú dôkazy svedčiace proti obžalovaným (najmä výpovede svedkov H., D. H., T., I., F., W., obrazovo-zvukové záznamy) a druhou skupinou sú dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných (najmä výpovede svedkov H. H., H. R., E. D., JUDr. O. G., F. R. rod. N.). K použiteľnosti vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov ako dôkazov je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti. Príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových, alebo iných záznamov vydal sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica 23. augusta 2005, sp. zn. BB-ŠS-V-1-37/05-4Ntš-97, bez uvedenia ustanovenia Trestného poriadku, na podklade ktorého tento príkaz vydal na dobu od 02. septembra 2005 do 02. novembra 2005, pričom meno sudcu sa v ňom nenachádza. V jeho odôvodnení uviedol uznesenie vyšetrovateľa o začatí trestného stíhania vo veci s označením právnej kvalifikácie stíhaného konania a znenie skutkovej vety. Poukázal na to, že prokurátor svoj návrh odôvodnil v podstate tak, že vyhotovovaním obrazových a zvukových alebo iných záznamov budú zistené skutočnosti významné pre trestné konanie, ktorých zistenie iným spôsobom by bolo neúčinné a nemožné. Na záver príkazu uviedol, že preštudovaním vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že je dôvodné predpokladať, že v kancelárii JUDr. H. H. môže dôjsť k stretnutiam s osobami, ktoré majú záujem ovplyvňovať výsledky trestného ako aj občianskoprávného konania. Tieto poznatky nie je možné získať inak ako vyhotovovaním obrazových, zvukových alebo iných záznamov. Je predpoklad, že vyhodnotením takto získaných záznamov môže byť ustálený páchatel' vyššie uvedenej trestnej činnosti, čo povedie k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe. Odôvodnenie obsiahnuté v príkaze sudcu pre prípravné konanie vo svetle citovaného nálezu ústavného súdu možno považovať len za

formálne. Nie sú v ňom uvedené žiadne konkrétne skutočnosti ani iná relevantná konkrétna vysvetľujúca argumentácia o iných miernejších prostriedkoch, ktorými nebolo možné dosiahnuť sledovaný cieľ, ani informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú bol podaný návrh prokurátora na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov. Taký spôsob odôvodnenia, aký použil sudca pre prípravné konanie pre absenciu iných dôkazných prostriedkov, ktoré neviedli k objasneniu veci, alebo nemohli byť vo veci použité, akceptovať nemožno, a preto vydaný príkaz treba považovať za zjavne neodôvodnený. Skôr uvedené platí aj vo vzťahu k príkazu na predĺženie doby vyhotovovania obrazových a zvukových alebo iných záznamov zo 17. decembra 2005, sp. zn. BB-ŠS-V-1-76/05-4Ntttš-375, ktorý vydal sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica (opätovne bez uvedenia jeho mena) na dobu od 01. januára 2006 do 28. februára 2006. Príkaz sudcu pre prípravné konanie ako aj predĺženie doby pôvodného príkazu preto nespĺňa podmienky vyplývajúce z čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru, čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a preto nemôžu byť zistenia získané na základe predmetného príkazu a na základe predĺženia doby použitia príkazu použité ako dôkaz v tejto trestnej veci a teda nie je možné prihliadať na obsahy obrazovo-zvukových záznamov prehratých na hlavnom pojednávaní. Čo sa týka svedeckých výpovedí a najmä obsahu výpovedí svedkov M. H., D. H., H. T. a N. I. na hlavnom pojednávaní, je potrebné konštatovať, že ani doplneným dokazovaním sa nepodarilo odstrániť významné rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí obžalovaných zo spáchania skutkov mali usvedčovať. Vo veci nie sú priame dôkazy, okrem výpovede svedkyne M. H., ktorej výpoveď nie je dostatočným spôsobom potvrdená aj ďalšími dôkazmi. Výpovede nepriamych svedkov H. T., N. I. a D. H. narábajú s výrazmi ako právnik, advokát a sudca veľmi voľne. Je evidentné, že títo svedkovia si vôbec neuvedomujú obsahový význam týchto označení a navyše ani raz obžalovaného nespomenuli, neuviedli, že peniaze sú určené pre toho sudcu, ktorý súdil D. H.. Skupina nepriamych dôkazov, ktoré obžalovaného JUDr. H. H. usvedčujú zo spáchania skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku sa odvíja výlučne od jedinej priamej svedkyne M. H., ktorá už vo svojej prvej výpovedi 20. februára 2006, t. j. iba necelé štyri mesiace od spáchania tohto skutku, výslovne uviedla, že veľa vecí, o ktorých vypovedala, môže byť nepresných vzhľadom k tomu, že veľa vecí zabúda. Spoľahlivo si pamätala len to, že obžalovanému dala úplatok trikrát po desaťtisíc korún, aby pomohol jej synovi, dvakrát na Okresnom súde Partizánske a raz na Okresnom súde Topoľčany, ale bližšie okolnosti a čas odovzdania úplatkov si nepamätala. Zároveň uviedla aj to, že obžalovaný jej nevypracoval žiadnu písomnosť týkajúcu sa jej syna ako strany konania. Napriek tomu sa svedkyňa s pribúdajúcim časom rozpomätávala na ďalšie podrobnosti návštev obžalovaného, ako napríklad kto s ňou bol pri odovzdaní prvého úplatku, odkiaľ mala peniaze na prvý a druhý úplatok (necelých šesť mesiacov od spáchania skutku) to, že sa na hlavnom pojednávaní jej syna správala pokojne, len jej to bolo ľúto a plakala (necelých trinásť mesiacov od spáchania skutku) a napokon po štrnástich mesiacoch dodala, že obžalovaný jej na zadnú stranu uznesenia (č. 1. 342), ktoré im bolo doručené, vo svojej kancelárii napísal, ako má ďalej postupovať. Napokon sa svedkyňa na hlavnom pojednávaní so štvorročným a viac ako šesťročným časovým odstupom rozpomätala na ďalšie nové skutočnosti o tom, kto jej poskytol peniaze na tretí úplatok, že úplatok obžalovanému dala aj 13. februára 2006, zmenila pôvod peňazí druhého a tretieho úplatku, poprela, že sa zverila niekomu mimo obžalovaného, že potrebovala s niečím pomôcť a preukázané nepravdivosti vo svojej výpovedi odôvodnila tým, že to nebolo úmyselné, že úplatok dala druhý raz, nepamätala si kedy úplatok dala, bola tam viackrát. Svedkovi N. I. naisto povedala, že peniaze potrebovala pre obžalovaného, pretože vedel, kto súdil jej syna. Nevedela uviesť ako sa dostala k listinnému dôkazu na č. 1. 342 (rukou JUDr. H. písané poznámky na rube uznesenia v trestnej veci obžalovaného D. H.), nevedela uviesť, či túto listinu niekedy videla a v súvislosti s ňou uvádzala iné skutočnosti na hlavnom pojednávaní ako v prípravnom konaní. Napriek tomu, že nepriami svedkovia sa o skutočnostiach významných pre posúdenie viny obžalovaného JUDr. H. H. dozvedeli od svedkyne M. H., ich výpovede na jej výpoveď nenadväzujú. Nepriamymi svedeckými výpoveďami preto pravdivosť výpovede priamej svedkyne M. H. potvrdená nebola. Napokon v súlade s výpoveďou svedkyne M. H. o poskytovaní úplatkov obžalovanému JUDr. H. H. nie sú ani rozhodnutia obžalovaného v trestnej veci jej syna, svedka D. H.. Jeden z úplatkov mal obžalovaný JUDr. H. H. od svedkyne prevziať za to, že pomôže jej trestne stíhanému synovi D. H., že mu dá menší trest (podľa svedka D. H. za to, že nepôjde sedieť). V priebehu trestného konania obžalovaný vysvetlil, prečo svedkovi D. H. oproti trestnému rozkazu uložil miernejší trest a z výpovedí nielen obžalovaného, ale aj svedkov H. R., ako aj E. D. vyplynulo, že svedkyňa s rozsudkom spokojná

nebola. Rovnako aj z uznesení Okresného súdu Partizánske z 19. októbra 2004, sp. zn. 1T/4/03 a Okresného súdu Topoľčany zo 17. februára 2006, sp. zn. PE 1T/4/2003 je zrejmé, že obžalovaný JUDr. H. H., hoci mal od svedkyne M. H. prijať úplatok, žiadosť odsúdeného D. H. o odklad výkonu trestu odňatia slobody zo zdravotných dôvodov opakovane zamietol. Za tohto stavu veci, keď ešte aj svedok G. W., s ktorým predával svedok F. pre obžalovaného topánky, vypovedal o predmetnej dlžobe vrátane uhradenia podielu z nej úplne odlišne, všetky skôr uvedené skutočnosti vzbudzujú dôvodné pochybnosti o vine všetkých troch obžalovaných zo spáchania skutkov tak, ako sú konkrétne uvedené v obžalobnom návrhu, ale aj v odôvodnení tohto rozsudku. Práve postupné dopĺňanie výpovedí jedinej priamej svedkyne M. H. s pribúdajúcim časom, ktoré je v príkrom rozpore s jej vyjadrením v prvej výpovedi o tom, že veľa vecí zabudla, a zásadné rozpory v jej výpovediach, ale aj v porovnaní s výpovedami svedkov z radov jej príbuzných a známych, ktorí vypovedali o tom, čo sa dozvedeli od nej, ako aj rozpory s výpovedami ostatných svedkov a s preukázanými objektívnymi skutočnosťami, nemožno rozumne preklenúť s poukazom na odstup času a stres. Vyššie uvedené zistenia a úvahy viedli prvostupňový súd k záveru, že vykonaným dokazovaním (najmä výpovedami svedkov svedčiacich proti obžalovaným) bolo bezpečne preukázané výlučne to, že existujú dôvodné a zásadné pochybnosti o tom, že obžalovaný JUDr. H. H. opakovane - trikrát prevzal úplatky od M. H. v súvislosti s prejednávaním trestnej veci obžalovaného D. H. pod sp. zn. PE 1T 4/03. Rovnako tak existujú dôvodné a zásadné pochybnosti po vykonaní dôkazov aj o tom, že by JUDr. H. odovzdal ako sprostredkovateľ Ing. E. dňa 14. októbra 2005 úplatok JUDr. H. za to, že v trestnej veci obžalovaného D. F. (vedenej na Okresnom súde v Topoľčanoch pod sp. zn. 3T 104/05) rozhodne v prospech D. F., ktorého odsúdi len na podmienený trest odňatia slobody. Hoci svedkovia vypovedajúci najmä proti obžalovanému JUDr. H. sú z jednej rodiny (okrem N. I.) títo svedkovia nedokázali vypovedať o podstatných skutočnostiach zhodne, hoci vedomosti mali výlučne z jedného zdroja a to od svedkyne M. H.. Svedkovia následne ani nedokázali odstrániť rozpory vo svojich vlastných výpovediach ani vo výpovediach medzi jednotlivými svedkami navzájom. Hoci obdobná situácia ohľadom zásadných rozporov vo výpovediach svedkov nebola vo výpovediach svedkov F. a W., výpovede týchto svedkov nemožno považovať za výpovede priamych svedkov a menovaní svedkovia ani neboli pri odovzdávaní údajného úplatku od Ing. E. prostredníctvom JUDr. H. pre JUDr. H.. Absentuje preto aj pri skutku uvedenom pod bodom 2.) obžalobného návrhu nielen priamy dôkaz, ale niet ani uceleného radu dostatočne presvedčivých, na seba nespochybniteľne nadväzujúcich nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili bez akýchkoľvek pochybností zákonný podklad pre uznanie viny všetkých troch obžalovaných alebo niektorého z nich v zmysle podanej obžaloby. Po vyhodnotení dôkaznej situácie v predmetnej veci možno dodať, že dôkazy, ktoré boli prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní postupne vykonané, ani jednotlivo ani vo svojom súhrne nedávajú spoľahlivý, ničím nespochybniteľný podklad pre záver, že konaním niektorého z obžalovaných alebo konaním všetkých troch obžalovaných v zmysle obžalobného návrhu bola naplnená skutková podstata niektorého alebo všetkých vyššie uvedených trestných činov. Skôr naopak, skupina dôkazov, ktorými sú najmä výpovede svedkov E. D., H. H., H. R., JUDr. G., F. R. rod. N. svedčia v prospech všetkých troch obžalovaných, keď títo svedkovia nepotvrdzujú ani len náznak korupčného správania sa obžalovaných. V prejednáwanej trestnej veci nebolo dokázané, že sa stali skutky konkrétne uvedené tak v obžalobnom návrhu ako aj v skutkovej časti tohto rozsudku a že sa stali v čase a konaním všetkých troch obžalovaných tak, ako to je uvedené v obžalobnom návrhu. Dôkazmi zistený skutkový stav neumožňoval jednoznačný a ničím nespochybniteľný záver o tom, že všetci traja obžalovaní konali spôsobom opísaným v obžalobnom návrhu. V pochybnostiach je potom súd povinný podľa zákona vždy rozhodnúť v prospech obvineného oslobodzujúcim rozsudkom, čo prvostupňový súd pri rešpektovaní výsledkov dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a rešpektovaním právneho názoru vyjadreného odvolacím súdom v skôr spomenutom uznesení odvolacieho súdu aj vykonal a všetkých troch obžalovaných podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby tak, ako to je konkrétne uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku“.

Proti rozsudku špecializovaného trestného súdu, sp. zn. BB-3T/5/2009, z 21. júla 2015 podal riadne a včas odvolanie prokurátor (č. l. 2013, 2049-2055). V odvolaní uviedol: „Proti predmetnému rozsudku som podal v neprospech všetkých obžalovaných podľa § 306 ods. 1 Tr. por. odvolanie, z dôvodu, že sa nestotožňujem s vecným rozhodnutím súdu a mám za to, že konanie obžalovaných naplnilo zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaných trestných činov. Trestná činnosť pod bodom 1/ obžaloby je

preukázaná najmä výpoveďami svedkov, a to M. H., D. H., ďalej svedkami H. T. a N. I.. M. H. na hlavnom pojednávaní vypovedala v podstatných skutočnostiach konzistentne a logicky popísala jednotlivé skutky, do ktorých bola zainteresovaná. Pritom potvrdila to, že v troch prípadoch odovzdala obžalovanému JUDr. H. úplatok vo výške 10 000 Sk, celkovo 30 000 Sk a popísala okolnosti za akých k odovzdaniu úplatku došlo. Pri niektorých konkrétnych odpovediach svedkyne na otázky obhajoby, ale aj prokurátora mal súd možnosť vnímať, že svedkyňa už má problém spomenúť si na niektoré detaily jej stretnutí s obžalovaným. Tento jav je možné pripísať jednak značnému odstupe času, kedy miznú alebo sa redukujú pamäťové stopy u mnohých svedkov a tiež je to možné pripísať povahe a osobnostným črtám svedkyne. Ešte raz však chcem zdôrazniť, že svedkyňa v podstatných skutočnostiach zotrvala na tom, že poskytovala obžalovanému úplatok a súd môže zobrať, pokiaľ ide o detaily - do úvahy výpoveď svedkyne z prípravného konania, kedy si skutky pamätala omnoho lepšie. Trestná činnosť je okrem výpovedí svedkov M. H. a D. H. (ktorý potvrdil jednak poskytnutie úplatku a tiež jeho výšku tak, ako je uvedené v obžalobe), potvrdená aj výpoveďami svedkov, ktorí vypovedali o tom, aký bol tok peňazí, resp. zdroj peňazí na poskytnuté úplatky. Prijatie úplatku od H. je preukázané aj obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý len potvrdzuje vierohodnosť výpovede svedkyne H. a tiež listinnými dôkazmi, a to fotokópiami podstatných častí spisov, v ktorých JUDr. H. rozhodoval. Z tohto možno konštatovať, že je tu súvislosť medzi poskytnutým úplatkom a vecami, ktoré za poskytnutý úplatok mal JUDr. H. vybaviť, a to vecami, ktoré sám rozhodoval na Okresnom súde ako sudca. Čo sa týka skutku pod bodom 2/ obžaloby, táto trestná činnosť je preukázaná výpoveďami svedka F. a svedka W. a svedkyne T.. Taktiež je to preukázané aj listinnými dôkazmi a obrazovo-zvukovým záznamom. Jednoznačne svedok F. vo svojej výpovedi potvrdil okolnosti, za akých bol oboznámený s tým, za čo mal JUDr. H. prevziať úplatok, a to na základe žiadosti, alebo usmernenia obžalovaného E., prostredníctvom advokáta JUDr. C. H.. Svedok F. na predchádzajúcich hlavných pojednávaniach podobne ako aj v prípravnom konaní podrobne popísal, že bolo voči nemu vedené trestné stíhanie a súdne konanie na základe trestného oznámenia E., že bolo vytýčené pojednávanie, akým spôsobom ho obv. E. prinútil podpísať listinu, ktorou sa zaviazal k zaplateniu dlhu voči E., že mu E. uviedol, že v predmetnej sume je zahrnutý aj úplatok sudcovi, a že za ten úplatok sudca rozhodne tak, aby F. nemusel ísť do výkonu trestu odňatia slobody, ako aj to, že následné pojednávanie prebehlo v súlade s týmto tvrdením E.. Z prepisov obrazovo-zvukového záznamu je nepochybné, že v deň, kedy sa malo v trestnej veci svedka F. rozhodovať, navštívil JUDr. H. kanceláriu obžalovaného JUDr. H. (správne má byť H.), rozprávajú sa priamo o veci, ktorá mala byť následne prejednávaná, slová 10 litrov od poškodeného sú zjavným konštatovaním poskytnutia úplatku vo výške 10 000 Sk, čo sa bežne v tomto žargóne uplatňuje a zjavne bolo vidieť, že tieto peniaze JUDr. H. vo svojej kancelárii aj prevzal. Výsledok rozhodovacej činnosti JUDr. H. zodpovedá v podstate ovplyvneniu, ktoré bolo spôsobené poskytnutím úplatku, tu je teda vidieť, že postupoval plne v súlade s predchádzajúcou vzájomnou dohodou a za úplatok. Navyiac je potrebné poukázať na to, že senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo svojom predchádzajúcom uznesení, sp. zn. 4To/14/2010, zo dňa 24. mája 2011 na strane 21 uviedol nasledovný právny názor na zákonnosť použitia obrazovo zvukového záznamu v predmetnej trestnej veci: „Návrh prokurátora a príkaz na vyhotovenie obrazovo - zvukového záznamu a rozhodnutia o predĺžení lehoty boli vyhotovené zákonným spôsobom a aj na ich podklade bolo 26. júna 2006, rovnakej spisovej značky ako pri začatí trestného stíhania, vznesené obvinenie“. V ďalšej časti odvolania prokurátor argumentoval zákonnosťou príkazu na vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu v kancelárii obžalovaného JUDr. H. H. s odkazom na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v uznesení, sp. zn. 4To/14/2010, z 24. mája 2011.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný JUDr. C. H. (č. l. 2057-2058). Vo vyjadrení odkázal: „na zaujaté stanovisko k obrazovo-zvukovému záznamu zo 14. októbra 2005“, poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 114/2012 a navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora ako nedôvodné.

Najvyšší súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Najvyšší súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a

dodržiak základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Trestného poriadku, najmä zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Tr. por., práva na obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. por., náležitého zistenia skutkového stavu veci - § 2 ods. 10 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. por. i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por.. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú a v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v uznesení, sp. zn. 4To/10/2013, z 29. apríla 2015.

Pokiaľ prokurátor v podanom odvolaní argumentoval obrazovo-zvukovými záznamami ako plnohodnotnými usvedčujúcimi dôkazmi, k tomu najvyšší súd poznamenáva, že si neosvojil jeho právny záver. Je síce pravdou, že najvyšší súd v prvom zo svojich uznesení z 24. mája 2011 nevyslovil nezákonnosť získania týchto obrazovo-zvukových záznamov, a preto je celkom pochopiteľné, že prokurátor operuje práve odkazom na toto rozhodnutie najvyššieho súdu. Neprehliadnuteľným je ale zmena postoja najvyššieho súdu k obrazovo-zvukovým záznamom v uznesení z 29. apríla 2015 (č. l. 1996-1997), keď najvyšší súd vyslovil okrem iného : „...možno konštatovať, že citovaný príkaz sudcu pre prípravné konanie nespĺňal podmienky vyplývajúce z príslušných zákonov (čl. 8 ods. 1, ods. 2 dohovoru, čl. 22 ods. 1, ods. 2 ústavy) ..., čo platí aj k príkazu na predĺženie doby vyhotovovania obrazových, zvukových alebo iných záznamov ...“.

Najvyšší súd v uznesení z 29. apríla 2015 zrozumiteľne a vyčerpávajúco prezentoval svoje závery k obrazovo-zvukovým záznamom bez toho, aby nechal teraz konajúcemu senátu najvyššieho súdu priestor na ich doplnenie a preto najvyšší súd odkazuje na vyššie označené uznesenie najvyššieho súdu, s ktorým sa stotožnil.

V dôsledku nesprávneho procesného postupu sudcu pre prípravné konanie pri vydaní príkazu na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov a pri vydaní príkazu na predĺženie doby vyhotovenia obrazových, zvukových alebo iných záznamov došlo v predmetnej veci k stavu procesnej nepoužiteľnosti získaných obrazovo-zvukových záznamov na preukazovanie viny obžalovaným, pretože zákon a spravodlivé rozhodnutie nemôže byť založené na nezákonnom a nespravodlivom procesnom postupe, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Tým nastal stav dôkaznej núdze v neprospech obžaloby. Je pochopiteľné, že prokurátor preukazuje vinu obžalovaných odkazom aj na obrazovo-zvukové záznamy, ktoré ale špecializovaný trestný súd správne v súlade s právnym názorom najvyššieho súdu z 29. apríla 2015 a v súlade so zákonom, dohovorom i Ústavou Slovenskej republiky vylúčil zo štruktúry usvedčujúcich dôkazov.

Vychádzajúc z uvedeného sa štruktúra usvedčujúcich dôkazov zredukovala na svedecké výpovede, či už ide o skutok pod bodom 1/ alebo skutok pod bodom 2/. Rozbor týchto dôkazov, ich posúdenie samostatne i v súhrne s ďalšími dôkazmi učinil špecializovaný trestný súd vyčerpávajúco a komplexne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku (viď vyššie). Najvyšší súd si osvojil rozbor dôkazného stavu špecializovaným súdom i z neho plynúce skutkové a právne závery, a preto bez opakovania tam uvedeného na ne odkazuje a len stručne dodáva, že korunná svedkyňa obžaloby - M. H. celkom zjavne nevypovedala konzistentne (viď vyššie podrobný rozbor jej výpovedí špecializovaným trestným súdom), tak ako to prezentoval prokurátor v odvolaní.

Najvyšší súd dopĺňa, že náležité zistenie skutkového stavu veci, resp. dokázanie viny nikdy nemôže byť nadradené zásade stíhania zo zákonných dôvodov a ani právu na zákonný proces, pretože by to viedlo k snahe dosiahnuť „pravdu“ za každú cenu, teda aj za cenu porušenia zákona. Trestné stíhanie je vždy nevyhnutné vykonávať len v súlade so zákonom a preto postup príslušných orgánov, ktorého cieľom je náležité zistenie skutkového stavu veci, musí byť vždy v súlade so zákonom. Žiadnymi limitmi neobmedzené objasňovanie trestných činov by viedlo k zničeniu mnohých spoločenských a osobných hodnôt a zákonný postup štátnych orgánov je sám osebe hodnotou, ktorá je imanentným princípom demokratického a právneho štátu (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a umožňuje ochranu ďalších práv a právom chránených záujmov. Účelom trestného konania nie je len spravodlivé potrestanie páchatel'a ale aj „fair“ proces. Existencia riadneho procesu je nevyhnutnou podmienkou existencie

demokratického právneho štátu. Nezákonný proces nemôže prispieť k rozhodnutiu o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Rámcom spravodlivého procesu môže byť len proces vedený zákonným spôsobom. Zákonnosť je teda formou trestného konania, spravodlivosť potom kvalitou trestného konania. Preto rešpektovanie a dodržiavanie zákona i v procesnom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu je základným predpokladom na zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu o vine obžalovaného, bez ktorého nemožno hovoriť ani o zákennom a ani o spravodlivom rozhodnutí súdu.

Najvyšší súd sumarizuje. Všetci obžalovaní popreli spáchanie žalovaných trestných činov. Prokurátorom predložené usvedčujúce dôkazy - výpovede svedkov M. H., D. H., H. T. a N. I. (skutok pod bodom 1/) a svedkov D. F., G. W. a Y. T. (skutok pod bodom 2/) netvoria takú ucelenú štruktúru usvedčujúcich dôkazov, z ktorých by bolo možné vysloviť bezpečný a nespochybniteľný (aspoň v rozumnej miere) záver o vine obžalovaných. Podrobný a detailný rozbor dôkazného stavu učinil už špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozsudku, pričom najvyšší súd nezistil žiadne okolnosti naznačujúce nesprávnosť postupu špecializovaného trestného súdu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Najvyšší súd preto nemohol sám dospieť k iným skutkovým a právnym záverom ako špecializovaný trestný súd.

So zreteľom na uvedené, neostalo špecializovanému trestnému súdu a ani najvyššiemu súdu iné len aplikovať zásadu in dubio pro reo, a preto najvyšší súd považuje rozhodnutie špecializovaného trestného súdu o oslobodení všetkých troch obžalovaných spod obžaloby za správne a zákonné. Najvyšší súd rozhodol tak, že odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.